

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 233/2014
09.04.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Маје Ковачевић-Томић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног К.Д., због кривичног дела преваре у покушају из члана 208. став 1. у вези са чланом 30. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Д.Т., поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.4270/13 од 09.12.2013. године, у седници већа одржаној дана 09. априла 2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног К.Д.– адвоката Д.Т., поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.4270/13 од 09.12.2013. године, у делу који се односи на повреду члана 439. тачка 1. Законика о кривичном поступку у вези са чланом 18. Кривичног законика, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Кикинди К бр.495/13 од 15.10.2013. године, окривљени К.Д. оглашен је кривим због извршења кривичног дела преваре у покушају из члана 208. став 1. у вези са чланом 30. КЗ, за које дело му је применом одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изречена условна осуда тако што му је на основу чланова 56. и 57. КЗ утврђена казна затвора у трајању од четири месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од једне године не изврши ново кривично дело.

Истовремено, окривљени је осуђен и на новчану казну у износу од 10.000,00 динара коју је дужан платити у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, с тим што је одређено да ће изречена новчана казна, уколико је окривљени не плати у остављеном року, бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора.

На основу члана 264. став 4. ЗКП окривљени је ослобођен дужности плаћања судског паушала.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.4270/13 од 09.12.2013. године, жалба браниоца окривљеног К.Д. – адвоката Д.Т. одбијена је као неоснована, а пресуда Основног суда у Кикинди К бр.495/13 од 15.10.2013. године, потврђена.

Бранилац окривљеног К.Д. – адвокат Д.Т., поднео је захтев за заштиту законитости само против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.4270/13 од 09.12.2013. године, на основу члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, због повреде закона и битних повреда одредаба ЗКП, с тим што из образложења произилази да је захтев поднет због повреде закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, те повреде одредаба чланова 451, 428. став 8, 83, 416. став 2, 395. и 447. став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијану пресуду или да је преиначи тако што ће одбацили или одбити оптужни предлог против окривљеног.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажном пресудом против које је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости у делу у који се односи на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП је неоснован, док је у осталом делу недозвољен.

Позивајући се на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, бранилац окривљеног К.Д. истиче да Апелациони суд у Новом Саду, као другостепени, није одговорио на жалбене наводе одбране којима се указује да првостепени суд у побијаној пресуди није навео јасне разлоге који се односе на битне елементе кривичног дела преваре у покушају из члана 208. став 1. у вези са чланом 30. КЗ, због којег је окривљени оглашен кривим. С тим у вези, у захтеву се наводи да у конкретном случају ни оптужним актом, а ни пресудом није утврђена висина евентуалне противправне имовинске користи, која је, иначе, опредељујућа како за поједине ставове кривичног дела из члана 208. КЗ, тако и за постојање кривичног дела у смислу одредбе члана 18. КЗ, којим је прописано да није кривично дело оно које, иако садржи обележја кривичног дела, представља дело малог значаја. Дакле захтевом браниоца окривљеног у суштини се указује да кривично дело због којег је окривљени оглашен кривим није кривично дело, јер је у питању дело малог значаја.

Међутим, изнети наводи захтева за заштиту законитости се, по оцени овога суда, не могу прихватити као основани.

Супротно изнетим наводима, из изреке првостепене пресуде јасно произилазе битна обележја кривичног дела преваре у покушају из члана 208. став

1. у вези члана 30. КЗ, због којег је окривљени К.Д. оглашен кривим. Према наводима изреке, окривљени је критичног дана, у намери да себи прибави противправну имовинску корист, покушао да лажним приказивањем чињеница доведе другога (службенике Управе за трезор) у заблуду, тако што је приликом подношења захтева за рефакцију и регресирање дизел горива за сетву, у просторијама Управе за трезор – Филијала К., приложио лажне фискалне рачуне издате на бензинској станици у К., лажно приказујући чињеницу да је на овој пумпи купио дизел гориво у укупној количини од 950,32 литра.

Како, дакле, из изреке првостепене пресуде, јасно произилазе како објективна, тако и субјективна обележја кривичног дела из члана 208. став 1. у вези са чланом 30. КЗ због којег је окривљени оглашен кривим, имајући у виду и чињеницу да је у образложењу пресуде јасно наведено да се лажни фискални рачуни које је окривљени поднео Управи за трезор односе на наводну куповину горива у количини од 950,32 литра, укупне вредности 145.303,00 динара, то су наводи захтева – да првостепени суд није изнео јасне разлоге који се односе на битне елементе предметног кривичног дела, те да се у конкретном случају ради о делу малог значаја, оцењени неоснованим.

Да би се радило о делу малог значаја, неопходно је остварење три кумулативна услова - да је степен кривице учиниоца низак, да су штетне последице одсутне или незнатне и да општа сврха кривичних санкција не захтева изрицање кривичних санкција, дакле, релевантне су како околности везане за само дело, тако и за учиниоца дела. У конкретном случају, окривљени је, како је то утврђено правноснажном пресудом, поступао у намери да прибави себи противправну имовинску корист, и то довођењем у заблуду службеника Управе за трезор – Филијала К., да му на штету буџета РС изврше повраћај износа новца који је наводно потрошио приликом куповине горива, при чему је предао лажне фискалне рачуне о куповини горива на бензинској станици, уз захтев за рафакцију и регресирање дизел горива за сетву, па када се има у виду да је окривљени предао рачун за наводну куповину горива у количини од 950,32 литра, укупне вредности 145.303,00 динара, то је очигледно да се у конкретном случају не може радити о делу малог значаја, како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у делу у којем се указује на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, оцењени су неоснованим.

Осталим наводима захтева, указује се на повреде одредаба члана 451, 428. став 8, 83, 416. став 2, 395, те 447. став 2. ЗКП, из којих разлога подношење захтева за заштиту законитости окривљенима и браниоцима окривљених није дозвољено.

Наиме, одредбом члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а одредбом става 4. истог члана одређени су услови под којима окривљени, преко свог браниоца, може поднети захтев за заштиту законитости због повреда закона,

и то таксативним набрајањем повреда које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и пред апелационим судом (члан 74, члана 438. став 1. тач. 1. и 4. и тачка 7. до 10. и став 2. тачка 1, члан 439. тач. 1. до 3. и члана 441. ст. 3. и 4. ЗКП).

Дакле, цитираним законским одредбама, право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости ограничено је у погледу разлога искључиво на ове повреде.

Имајући у виду да се у осталом делу наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног указује на повреде одредаба чланова 451, 428. став 8, 83, 416. став 2, 395. и 447. став 2. ЗКП, које у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представљају дозвољен разлог за подношење захтева окривљенима и њиховим браниоцима, то је Врховни касациони суд на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП у овом делу захтев одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у вези са чланом 487. став 1. тачка 2. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.